

Elegie în Ianuarie

De-ar fi măcar o clipă să stai și tu alături,
Să-i vezi cum vin din urmă și cad pe ei omături,
Dar tu ești însuși Timpul, secundă cu secundă,
Și-i însoțești, și nimeni nu stă să te ascundă
Când prin ogradă pârtii se-ncrucișează, iată,
Din poartă pân' la șură, din casă la poiată,
Și-aluneci ca pe vremuri, și cazi, și-n jur se râde,
Pe calea dintre Buta Gligore și-a' lui Bâde,
La săniuș, grămadă pe sănii cu oplene,
Pe drumul cu hârtoape și ocoliri viclene.
Acum e-o vreme moale, o zi de stat în casă,
Și somnolează gânduri și neguri te apasă.
Pe-afară iarna strânge găinile-n târnaț.
Aduci din pod, pe loitră, slănină și cârnaț,
Aduci din șură lemne și din lădoi făină
Și dai să intri-n casă, te-mpiedici de-o găină
Și te întorci să-mpărăștii o cupă de grăunțe.
Din sat nu trece nimeni ceva să mai anunțe
Și nu se mai petrece nimic și mintenaș.
Câinele parcă zace, colac, sub găbănaș.
Apoi, mai către seară, când galițele dorm,
Dinspre coteț se-aude un grohăit enorm,
Și când le torni în troacă lătura din găleată,
Ca prin minune totul se-nghite și se găta.
Doar mâțele sub sobă anunță iar ninsori,
Cum dorm pe lemne, -n abur de lapte și unsori
Din hârbele lăsate anume să le lingă.
O zi ori două poate, și iarăși o să ningă.
Și când deschidem ușa, e-o aburire-n ger.

Postume II

Parcă simțim aroma bostanului din ler.
În casă-i pus războiul, și-n cele două laturi
Ne-nghesuim o vreme pe laiță și paturi
În durduit de brâgle, de ițe și de spată,
Când mama-ncepe lucrul și toate-ncep să bată.
Nici nu-mi închipui cum că aș face o scofală
Când stau mai lângă sobă-ntre gheme și sucală
Și umplu țevi, și singur învârt, învârt și tac
Și caut să le fie și mâțelor pe plac.
Nu-i nimeni să se mire și nimeni să mă certe.
E-o împăcare-n toate și prunele sunt fierte
Și nu-i nicio grăbire și nu-i nicio pricină
Când ne-adunăm cu toții și ne-așezăm la cină.
Parcă din lumea mare ceva acum începe,
Când mămăliga-i abur și nările sunt cepe,
Când totul te îndeamnă și totul pare iute
Și simți ademenirea curechiului din bute
Și nu știi câte zile și nu știi câte ore
Se-adună-aici în linguri și-n blidele sonore
Și parcă de sub masă tot mai aud un miaun
Și iau din blid jumara și le-o arunc sub scaun
Și șterg cu mămăliga un blid, să le ajungă.
Afară-i frig și-n casă-i de somn, și noaptea-i lungă.

Ion Horea

Rugăciune

Doamne, parc-aș fi o cruce de demult, la drumul țării,
Cu făptura Ta de tablă prinsă-n pâlcuri de rugină
Amintind în umilință de un timp al înălțării,
Arătând la drum de câte, cum e scris, aveau să vină.
Mă-ncovoi sub ploaia verii și-n lumina ce se cerne,
Și mă-nchin la firul ierbii așteptând puteri mai suse,
Prin hotarul cu miresme de trifoi și de lucerne
Cându-i floarea mai încinsă de iubirea Ta, Iisuse.
Spune-i găzei să-și aștearnă la tulpina mea culcușul,
Spune păsării să-și strângă cuibul sus, la subsuoară,
Unde n-o pândește gaia, unde n-o ajunge brușul,
Numai duhul Tău cu taina învierii mai coboară!

Icoană

Țară ce cobori din munții așezați de cându-i lumea
Să ajungi pe râuri limpezi pân' la margine de șesuri,
Zugrăvită în hrisoave și-n zidiri de mânăstire,
Din învălmășiri de neamuri să ne-alegi și să ne-mpresuri,
Dinspre câte-au fost să fie, codrii tăi mai dau de știre,
Martori cerurilor tale numa' norii-s, numa' vântu-i,
Țară binecuvântată, în pământul tău rămasă
Din puzderie de patimi să ne scoți și să ne mântui.
Niciodată mai departe, niciodată mai acasă,
Țară ca o carte sfântă luminând între coperte,
Dumnezeu îți trece pragul, să mai stea cu noi la masă,
Coborând să ne mai vadă, căutând să ne mai ierte.

Ion Horea

Cine-ar fi?

Am ajuns la drumul țării mai adus ușor de spate,
Parcă vrând să caut urma celor duși pe totdeauna.
Mă-nsoțeau ogășii șterse și ecouri depărtate
Și spre marginea comunii, printre câlți de nouri, luna.
Ca pe vremuri, șoapte stranii de sub sălcii aplecate,
Din răchiți și trestiișuri ori din mintea mea, nebuna,
Mă-ntorceau într-un octombre prin hotarul cu bucate,
Când vorbeam de câte-n lume și visam numai la una.
Încă n-am murit cu vremea, încă nu le știu uitate
Prin foșniri de cucuruze, greierii cercându-și struna
Și-n căderile de brumă, așteptările ciudate...
Cine-ar fi ca mine, altul, să le spună-ntruna, -ntruna?

Jocul

Uneori cu mine însumi mă mai joc de-a viața, dura,
Cum pe vremuri, pe obliște-ntre gruiete, lângă oi,
Când pe tufele de fâșcă mă dădeam ușor de-a dura
Și pe tufele de cimbru căutam să mă-ncovoi.
Astăzi trupul meu cunoaște îndoiala și măsura
Altor jocuri mai ascunse, altor timpuri, mai de soi,
Cum ar fi de-a Tine, Doamne, răsfoind încet Scriptura,
Jocul de-a muri și jocul Judecății de Apoi.
Nici nu știu din care parte vei fi Tu, va fi Natura,
Orișicum sunt prins, de vreme ce sunt singur, între voi,
Să mă joc până-ntr-o seară de-a iubirea și de-a ura,
De-a ascunsul, pân' la urmă, în azur ori în noroi.

Ion Horea

Plopul

Cum ardea până deunăzi plopul, ca o lumânare
În mănunchiul lui de ramuri încâlcite printre nori,
Când fâșii din asfințituri îl prindeau în frunze rare
Și-arăta ca o lumină-ntârziind peste comori.
Mă prindeam și eu în basmul de amurg și clătinare
Lepădându-mă de patimi și de gânduri uneori
Și părea că însăși luna într-amiază grijă n-are
Fără numai să-l cuprindă-n raze moi pe subsuori.
Când înșir aceste rânduri, vârtejiri în noaptea mare
Spun că iarna va fi lungă, să adormi, să te-nfiori,
Plopul nici nu se mai vede în subțirile chenare,
Cum ardea până deunăzi în foșnire de culori.